

Moje online studiranje u okolnostima zdravstvene pandemije

Prije nego li se osvrnem na online studiranje za vrijeme svjetske zdravstvene pandemije, morala bih objasniti svoja viđenja u novonastaloj situaciji i životu „od kuće“. Svi smo postali dobrovoljni robovi svakodnevice. Naime, iz dana u dan hrlimo obavljati obveze prioritarnim redoslijedom pritom nemajući vremena za obitelj, prijatelje, zdravlje i na kraju sebe. Uz to, žalimo se na nedostatak slobodnoga vremena ne poduzimajući ni koraka. Ne razlikujemo dane, tjedne ni mjesece jer smo preplavljeni kolotečinom u koju smo sami uskočili. Pored rutinskih poslova i egzistencijalnih borbi, zapostavili smo, da ne kažem marginalizirali, privatni život. Obitelj smo, prijatelje, hobije, želje i sve ostale apetite koje imamo, a koji se ne ukrštavaju s obvezama, odložili na listu čekanja. Ipak, to su ljudi i stvari koji mogu pričekati bolji dan, tjedan, mjesec ili bolji život. Sad kad nam se život nasmijao ostavivši nas kod kuće sa svima koji sjede u čekaonici, mi se ne snalazimo. Svđu slobodu koju smo iščekivali za sebe i svoje afinitete odjednom ne želimo. Tražimo i žudimo za „starim“ životom koji ćemo grditi prvom prilikom. Najednom smo neizmjerljivo zahvalni na svemu što smo imali prije zdravstvene pandemije i odlučujućim stavom tvrdimo da ćemo cijeniti sve što nam je ili što će nam život pružiti. Ostaje nerazjašnjeno jesmo li svojevrsni i zadovoljni robovi koji vole živjeti šabloniziranim životom ili se bojimo tko smo i ne znamo kako slobodno sami upravljati njime.

Problematizirajući online nastavu, moram istaći kako sam jedna od rijetko zadovoljnih studenata. Sagledavši odnos drugih fakultetskih profesora prema pripremi materijala, studentima i solucijama rješavanja studentskih obveza, zahvalna sam što mi je omogućeno „normalno“ studiranje. Opskrbljena sam literaturom i zaokupljena zadacima koje moram izvršavati pritom imajući vremena za mašto poželim. Ne poričem da je ljudski glas zamjenjiv nekakvim e-mailom ili pisanim objašnjenjem, ali promjene nas ne bi trebale obeshrabriti već bismo ih trebali percipirati kao izazove u kojima je život izazivač, a mi stoički podnositelji. Budeći se, očekujem nove pothvate fakultetskih profesora na koje ushićeno odgovaram želeći obogaćivati postojeće znanje i nadopunjavati ga novim. Relevantnim čimbenikom za moje objeručke prihvaćanje trenutne situacije jesu kolegice koje su opravdale etimologiju svoje titule. Došavši na fakultete, sama sam sebi rekla da će mi posljednja stavka biti sklapanje novih prijateljstava iz razloga što svoj krug prijatelja nisam mijenjala od osnovne škole i što sam bila ubjeđena da se taj krug odavno zatvorio. I upravo ono čemu sam pristupala spontano, dogodilo se ne pitajući me jesam li suglasna, samo sam se pronašla okružena novim ljudima čije mi je prisustvo uljepšavalo boravak na fakultetu. Naše se druženje nastavilo „ali u drugom, virtualnom obliku pomažući si jednakim žarom i čineći jedna drugoj olakšano izvršavanje fakultetskih obveza. Jačina je naših združenih snaga vidljiva u uživljanju u ulogu nastavnika u kojoj jedna od nas, za koju se složimo da je optimalna za određeno područje, postaje učiteljicom i dijeli svoje znanje s ostatkom. Budući da smo različitih gabarita znanja i preferencija, danomice mijenjamo učiteljsku ulogu. Rekao bi njemački književnik, profesor sveučilišta u Leipzigu Christian Fürchtegott Gellert: „Ti nemaš ono što imaju drugi, a drugi nemaju tvojih vrлина. Iz te se nepotpunosti rađa društvenost“.

Bila bih licemjerna kad bih izjavila da mi ne nedostaju kolege, nastava u predavaonicama i sloboda kretanja, a k tomu još i neiskrena kad bih se požalila da mi je ovakva situacija mukotrpa. Ne podliježem pukomu zapomaganju i ne prepuštam ništa slučaju. Vjerojatno zbog ovakvoga stava većini sukcesivno postajem deplasirana i dok se većina moli Bogu, Svemiru ili ma čemu , ja sam se uspješno asimilirana novomu načinu življenja. Stoici bi mi zavidjeli.

Karla Nešković-Vranješ, 1. god. US